

DOĞUM ÖNCESİ VE SONRASINDA YAPILACAK DUA

Anne adayları; doğum öncesi ve doğum sonrası doktor kontrolünde olmalı, doğumunu mümkünse bir doğum hastanesinde yapmalıdır. Doğumun kolay geçmesi için de Allah'a dua etmelidir. Peygamberimiz (s.a.s.), kızı Hz. Fatıma (r.a.)'nın doğum sancısı başladığında Ümmü Seleme ile Zeynep binti Cahş'a, Fatıma'nın yanına gitmelerini ve Ayetü'l-Kürsi'yi, Arâf sûresinin elli dördüncü ayetini ve Muavvizeteyni (Felâk-Nâs sûrelerini) okumalarını söylemiştir." (İbn Sünnî, s.232, No: 625)

Ayetü'l-kürsî:

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ
وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ
وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ

Okunuşu: “Allâhü lâ ilâhe illâ huvel-hayyül-kayyûm.

Lâ te’**huzühû** sinetün velâ nevm.

Lehû mâ fi’s-semâvâti vemâ fil-ard.

Men zel-lezî yeşfe’u ‘indehû illâ bi iznih.

Ya’lemü mâ beyne eydihim vemâ halfehüm. Velâ yühîtüne bişeyin min ‘ilmihî illâ bimâ şâe.

Vesi’a kürsiyyühü’s-semâvâti vel-ard.

Velâ yeûdühü hıfzühümâ ve hüvel-‘aliyyül-‘azîm.”

Anlamı: “Allah, kendisinden başka hiçbir ilâh olmayan-
dır. Diridir, kayyumdur (varlığı kendinden, kendi kendine
yeterli, yarattıklarına hâkim ve onları koruyup gözetendir).
O’nu ne bir uyuklama tutabilir, ne de bir uyku. Göklerdeki her
şey, yerdeki her şey O’nundur. İzni olmaksızın O’nun katın-
da şefaatte bulunacak kimdir? O, kulların önlerindeki ve
arkalarındakileri (yaptıklarını ve yapacaklarını) bilir. Onlar
O’nun ilminden, kendisinin dilediği kadarından başka bir şey
kavrayamazlar. O’nun kürsüsü bütün gökleri ve yeri kaplayıp
kuşatmıştır. (O, göklere, yere, bütün evrene hükmetmekte-
dir.) Gökleri ve yeri koruyup-gözetmek O’na güç gelmez. O,
yücedir, büyüktür.” (Bakara, 2/255)

Arâf 54:

إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ
عَلَى الْعَرْشِ يُغْشَى اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ
وَالنُّجُومَ مُسَخَّرَاتٍ بِأَمْرِهِ ۗ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ ۗ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ

Okunuşu: “İnne rabbekümüllâhüllezi halekassen-
mâvâti vel-arda fî sitteti eyyâmin sümmelevâ ‘alel-‘arşi
yuğşil-leylen-nehâra yatlûbühû hasîsev veş-şemse vel-
kamera ven-nücûme müsehharâtin bi emrih. Elâ lehül-
halku vel-emru. Tebârekellâhü Rabbül-‘âlemîn.”

Anlamı: “Şüphesiz sizin Rabbiniz, gökleri ve yeri altı
gün içinde (altı evrede) yaratan ve Arş üzerine (sınırsız
kudret ve iktidar makamına) istiva eden (kurulan), geceyi,
kendisini durmadan takip eden gündüze katan, güneşi, ayı ve
bütün yıldızları da buyruğuna tabi olarak yaratan Allah’tır.
Dikkat edin, yaratmak da, emretmek de yalnız O’na mahsus-
tur. Âlemlerin Rabbi olan Allah’ın şanı yücedir.”

Muavvizeteyn:

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ۝ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ ۝ وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ۝ وَمِنْ
شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ ۝ وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ

Okunuşu: “Kul eû’zü birabbil-felak.

Min şerri mâ halak.

Ve min şerri gâsikın izâ vekab.

Ve min şerri’n-neffâsâti fi’l-ukad.

Ve min şerri hâsidin izâ hased.”

Anlamı: “De ki: Yarattığı şeylerin kötülüğünden, karanlığı çöktüğü zaman gecenin kötülüğünden, düğümlere üfleyenlerin kötülüğünden, haset ettiği zaman hasetçinin kötülüğünden, sabah aydınlığının Rabbine sığınırım.” (Felak, 113/1-5)

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ مَلِكِ النَّاسِ إِلَهِ النَّاسِ مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ
الَّذِي يُوسْوِسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ

Okunuşu: “Kul eûzü birabbîn-nâs.

Melikîn-nâs.

İlahîn-nâs.

Min şerril-vesvâsil-hannâs.

Ellezî yüvesvisü fi sudûrin-nâs.

Minel-cinneti ven-nâs.”

Anlamı: “De ki: Cinlerden ve insanlardan olup, insanların kalplerine vesvese veren sinsi vesvesecinin kötülüğünden, insanların Rabbine, insanların Melik’ine, insanların İlah’ına sığınırım.” (Nâs, 114/1-6)

* Hz. Ebû Bekr (r.a.)’in kızı Esmâ, oğlu Abdullah doğunca Peygamberimiz (s.a.s.)’e götürdü ve onun kucağına koydu. Peygamberimiz (s.a.s.), hurma getirmelerini istedi. Getirilen hurmayı çiğneyerek çocuğun ağzına koydu. Çocuğun ağzına ilk giden şey Peygamberimiz (s.a.s.)’in ağzıyla ezdiği bu hurma oldu. Sonra çocuğun damağına hurma sürdü ve ona bereket duası etti. Bu çocuk İslâm tarihinde (Medine’ye hicretten sonra) doğan ilk çocuk oldu.

(Buhârî, Akika, 1; Ebû Davud, Edeb, 116)

Peygamberimiz (s.a.s.), yeni doğan çocukların sağ kulağına *ezan*, sol kulağına da *kâmet* okunmasını tavsiye etmiştir. (bk. Ebû Davud, Edeb, 116)

* Sahabeden Abdullah İbn Abbas (r.a.) anlatıyor: Peygamberimiz (s.a.s.) Hasan ile Hüseyin için Allah’a dua edip şöyle dedi: *Babanız İbrahim de kendi oğulları İsmail ve İshak için böyle dua yapardı dedi ve şu duayı okudu:*

أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّةِ مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ وَهَامَّةٍ وَمِنْ كُلِّ عَيْنٍ لَامَّةٍ

Okunuşu: “E”üzü bi kelimâtillâhit-tâmmeti min külli şeytânin ve hâmmetin. Ve min külli ‘aynin lâmmetin.”

Anlamı: “Şeytanın şerrinden ve tüm kem gözlerden Allah’ın tam kelimelerine sığınıyorum.” (İbn Mâce, Tıbb, 36)